

Politický vojáci

Autor: Martin Saxlind

Martin Saxlind ze Severského hnutí odporu se zamýšlí nad konceptem politického vojáka

Před několika lety se mi dostala do rukou kniha Dereka Hollanda *The Political Soldier* (Politický voják). Vybavuji si dojem, že úplně nedostála vysoké pověsti, které se v našich kruzích těšila a matně si vzpomínám, že mi příliš nesedl autorův podle mého až přehnaný důraz na duchovnost a křesťanství. Samotný pojem „politický voják“ – který jako první prý použil Joseph Goebbels – se mi ovšem velice líbí a právě tím se v následujícím článku hodlám zabývat.

Fanatismus

Politický voják, tak jak jej chápu já, je současně fanatický i racionální. Fanatismus vyrůstá z neochvějného idealismu i morálního přesvědčení o správnosti toho, za co bojuje. Důležitá je tak ryze subjektivní idea, že právě **naši** lidé tolik trpí multikulturalismem a že není v **našem zájmu** nechat se nahradit a odstrkovat příslušníky jiných ras. Vidím zde ale i objektivní složku: naši lidé skutečně jsou hodnotnější a nadřazení ostatním rasovým skupinám – a kdyby z něj měli běloši vymizet, stal by svět ošklivějším, méně zajímavým a vůbec horším místem.

Čelíme útoku na několika různých frontách, nezbyvá než se bránit. V sázce není nic menšího než přežití našich lidí a budoucnost celého světa.

Bez ohledu na poměr sil nebo osobní rizika nutného konání je naší povinností fanaticky bojovat o přežití a vítězství. Ti, kteří konají svou povinnost, si plně zaslouhují uznání, které vlažnějším následovníkům nepřísluší. Zároveň ale lze idealismus i obětavého ducha pěstovat a cvičit podobně jako svaly v lidském těle. Nikdo se nerodí jako dokonalý politický voják. Pokud se ale rozhodnete zapojit do boje, přistupujete k němu správným způsobem a postupem času se s rostoucími schopnostmi ujímáte stále většího dílu zodpovědnosti, ke kýženému ideálu se přiblížíte.

Politický voják je tak fanatik, který svou věc bere nanejvýš vážně a vždy udělá, co je udělat potřeba. Jen proto ale politický voják nemusí žít jako misantropický nepřítel života, který snad ani nezná úsměv. Bojujeme **za** naše lidi a společnost v souladu s přirozeným právem a zákony, ne nezbytně **proti** cizím skupinám nebo z nějaké urputné nenávisti.

Racionalita

Fanatismem byste se také neměli nechat zavést k neschopnosti porozumět myšlení ostatních lidí nebo přehodnotit své vlastní postupy, pokud se ukáží jako neefektivní. Politický voják vždy postupuje racionálně a snaží se nalézat tu nejvhodnější cestu k dosažení našich politických cílů.

Být fanatikem tak nám nacionalistům nemůže dostačovat. Vezměme si jako dva poněkud odlišné příklady muslimy a chuligány. Muslimským fanatikům jde v první řadě o to dostat se ráje a jednou z cest, která tam podle nich vede, je vyhodit se do povětří a přitom zabít své nepřátele. Fotbalové chuligány bychom pak mohli označit za fanatické nadšence násilných střetů. Ochota obětovat se (jako islamista) nebo připravenost k násilí (jako chuligán) nemusí být nutně špatně a za jistých okolností může být užitečná, ale našim činům vždy musí předcházet rozumová úvaha. Účel se tak nesmí stát prostředkem a fanatismus musí zůstat ve službě vyššího – spravedlivého – účelu.

Politický voják proto musí jednat inteligentně a s dlouhodobější perspektivou, jež vychází ze správného zhodnocení aktuální politické situace.

Ani politici, ani vojáci

Stát se **politickým vojákem** neznamena, že jste politik nebo voják. Politický voják nepřijímá za vlastní kupeckou nepoctivost a povrchnost liberálně demokratické politické třídy. Politický voják je poctivý a opravdový člověk, který se do politiky pouští jen neochotně a z naléhavé nutnosti.

Stejně tak ale politický voják nežije tentýž život, vyplněný pravidelným výcvikem, jako profesionální voják, jelikož dnešní politické soupeření otevřenou válkou není a v dohledné době nejspíš ani nebude. Politický voják se ovšem pravidelně tělesně zoceluje – nejen aby dokázal ubránit sebe i své druhy, ale také proto, že to prospívá zdraví a pomáhá utvářet charakter. Přiblížit se v mnohém životu starých **Spartanů** je v neposlední řadě i praktické a často se to stává jakýmsi mimoděčným vedlejším efektem spousty do politického zápolení

vloženého úsilí i peněz.

Jelikož jsou politických vojáků fanatičtí a svou věc berou velice vážně, existuje nebezpečí, že by se mohli zachovat zbrkle a iracionálně a že by se mohli až příliš najít v roli vojáka, přestože konvenční válka zatím nepropukla.

Proto není od věci čas od času na chvíli zastavit a zamyslet se v klidu nad tím, proč je náš boj v současnosti politický a proč sporadické výbuchy násilí ničemu neprospívají.

Prosazovat terorismus z touhy vidět svět shořet v plamenech je jen další z podob pasti defetismu, do níž upadají ti, podle nichž dnes už pozitivní politické projekty nejsou možné.

V první řadě nelze zavírat oči nad morální odpudivostí terorismu onoho typu, jež praktikují muslimové, protože při něm cílí na náhodné nevinné oběti. I kdyby ale snad bylo možné zaměřit násilí jen na ty, kdo si to zaslouží, zůstává takový čin negativní akcí, která v širším hodnocení nezmění nic. Pokud byste třeba mohli stisknutím tlačítka fyzicky odstranit kompletní švédský vládní kabinet, jimi prosazovanou politickou linii by příliš neovlivnilo - o její zachování se stará rozsáhlý a spleťtý komplex mocných institucí, takže by tito politici bez velké prodlevy jen byli nahrazeni jinými, kteří prosazují tytéž cíle. V první řadě je tak k zásadní pozitivní změně směřování společnosti potřeba, abychom my nacionalisté uskutečnili pozitivní kroky, které nás posílí. Dokud naše síla a schopnost organizace zásadním způsobem nevzrostou, na ostatních událostech příliš nezáleží.

Aby bylo jasno, neodsuzuji veškeré politické násilí jako vždy morálně odsouzeníhodné, ale za současného rozdání karet je skoro vždy špatné i z taktického hlediska (a vědomě se dopouštět taktických chyb je morálně odsouzeníhodné!). Jediný druh pro dnešek takticky správného násilí je ten pro účely sebeobrany před **levicovými extremisty**, kteří proti nacionalistům vedou kampaň teroru. Dokud bude tento levicový extremismus vzkvétat, bude nutný i boj proti terorismu. Pokud se tuto svou povinnost zdráhá konat stát, nezbyvá, než aby se jí ujali jiní.

Pokoušet se o vytváření teroristických buněk nebo paramilitárních struktur by z naší strany bylo ohromnou chybou. Jednak bychom začínali „odprostředka“, protože musíme nejprve vykonat ohromné množství práce sami na sobě, než bychom vůbec mohli pomýšlet na otevřenou výzvu systému, nezapomínejme ale ani na to, že bychom tak systému vtisknuli do rukou věrohodnou a pádnou záminku tvrdě zakročit proti nacionalistům.

Pokud je někdo přesvědčen, že se budoucnost naší věci bude ubírat touto cestou, musí se spokojit s tím, že se na to bude připravovat fyzicky i mentálně. Jakmile totiž překročíte zákonem vymezenou hranici a přenesete tyto přípravy do organizační a materiální sféry, uvážete se k podzemnímu projektu, který zahubí všechny možnosti vykonat cokoliv jiného, co je třeba podniknout otevřeně.

A proto otázkou znovunabytí německé moci není snad „jak vyrobíme potřebné zbraně?“, nýbrž „kde vezmeme ducha, který uschopní národ k tomu, aby mohl držet v ruce zbraň?“ Neboť pokud národ takový duch ovládne, vůle již si najde tisíce cestiček, ze kterých každá končí u jedné zbraně! Dáte-li však zbabělci deset pistolí, ze kterých při útoku nebude schopen vystřelit jednu jedinou ránu, jsou pro něho tyto stejně bezcenné, jako pro odvážného muže sukovitá hůl. - Adolf Hitler

Trojice archetypů

Politických vojáků, kteří s kombinací fanatismu a racionality stojí v první řadě našeho boje, taková je cesta kupředu k vítězství

V zásadě rozlišujeme tři typy politických vojáků, jejichž charakteristiky i role v naší věci se do jisté míry odlišují.

Vůdce:

Díky svým vynikajícím organizačním schopnostem uvádí věci do pohybu.
Umí jednat s lidmi.
Zná a působí na velké množství lidí.
Ochotně a často radí a pomáhá při výchově nových politických vojáků.

Vykonává řídicí funkce a obstarává styk s veřejností.

Odborník:

Výborně se orientuje v politicky užitečné oblasti jako ideologie, propaganda, právo, ekonomika, IT, grafický design atd.

Obvykle odvádí spoustu tvrdé práce, která není při letmém pohledu vidět.

Přináší neotřelé nápady.

O své specializované dovednosti se dělí.

Aktivista:

Je ve špičkové kondici.

Neváhá bojovat na naši věc v ulicích.

Zastupuje hnutí ve svém místě bydliště.

Jelikož jsou politický vojáci poměrně vzácným druhem a zároveň zůstává poptávka po nich trvale obrovská, musejí mnozí z nich „fušovat“ do všech z výše uvedených oblastí, jelikož s jedinou rolí by si nevystačili. Příliš velká nálož práce pro jednoho člověka ovšem patří k nejčastějším příčinám vyhoření a značné fluktuaci vůdců, odborníků i aktivistů uvnitř nacionalistického hnutí. Řešení je nasnadě: úkolů vyžadujících zodpovědnost se musí zhostit širší okruh lidí. Tak bude břemeno povinností rozloženo snesitelněji pro všechny a klíčoví lidé se budou moci plně soustředit na vybrané projekty, namísto pomyslného sezení na mnoha židlích.

Sebezdokonalování

Politický voják se neustále chce zdokonalovat a rozvíjet své dovednosti. Tím nezískává sílu jen on sám, ale zároveň i hnutí.

Bez ohledu na celkový vývoj politického boje nebo využívané metody (i názor jednotlivého aktivisty na ně) může politický voják vždy pomoci věci tím, že převezme další kus zodpovědností a bude na sobě pracovat.

Politický voják posiluje a cvičí se v bojových uměních, čte, aby rozšířil své ideologické povědomí a teoreticky i prakticky si osvojuje nové dovednosti potřebné pro věc. Skrze své „občanské“ zaměstnání také může pomáhat s financováním hnutí. V neposlední řadě pak udržuje hojně kontakty, jak k získávání informací, tak k možnému rozpoznávání nových rekrutů. **Nespokojenost se stavem společnosti není výmluvou pro pasivitu a odevzdané čekání na kolaps!**

Aby se vyvíjel, musí si politický voják zachovat pokoru. Nikdo není dokonalý a vždy se můžete dál zlepšovat. Proto se politický voják raději důsledně soustředí sám na sebe, než aby marnil čas plísňením chyb a nedostatků svých druhů.

S tím, jak se svým racionálním fanatismem postupem času politický voják postupně vyvíjí do silného a zoceleného muže (případně ženy), se objevuje jisté riziko, že se u něj vyvine nechuť až pohrdání obyčejnými lidmi. To je pochopitelně problém, jelikož se tím aktivista odcizuje od lidí, za které bojuje. Dalším nebezpečím může být i konflikt silných osobností politických vojáků uvnitř hnutí a následná střetnutí zbytnělých eg. Proto je tak důležité zachovat si pokoru a přistupovat ke svým spolubojovníkům bratrsky, ne s nedůvěrou nebo trpkostí.

Může se také stát, že přehnaný důraz na sebezdokonalování přeroste z politického zápalu až v egoismus a narcismus. Politický užitek z toho, že už tak silný muž uzvedne v posilovně ještě o pět kilo těžší činku, se blíží nule. Cvičení je zdravý a dobrý způsob trávení volného času, ale nad určitou mez se ze striktně politické perspektivy stává činností s klesajícími výnosy. Totéž lze říci i o člověku, který každodenně procvičuje sebeobranu, ale nikdy za naši věc nevyjde do ulic. Takovéto cvičení je prospěšné, ale pro náš boj postrádá větší užitek. Politický voják se nemá věnovat cvičení, aby dobře vypadal ve vychloubačných pózách, ale aktivně využívá své dovednosti tam, kde jsou potřeba.

V jednotě je síla

Obyčejní vojáci jsou organizovaní v armádě a musejí se podrobit vojenské hierarchii, tedy být dobrými „týmovými hráči“. Něco podobného platí i u politických vojáků, kteří si uvědomují násobně větší efektivitu organizované spolupráce oproti postupu tzv. osamělého vlka. V jednotě je síla, protože v rámci organizace lze snáz sdílet zdroje i dovednosti a využít je tak k maximálnímu politickému efektu.

Jednota musí panovat především uvnitř organizace samotné, může ale fungovat i mezi spojenci a dalšími skupinami, které samy usilují o velice podobné či totožné politické cíle. Této politické bitvy se účastní mnohé organizace a subjekty a žádný jeden hráč dnes (ani do budoucna) nedokáže plně zastat všechny nezbytné funkce a úkoly. Bylo by nesmyslné, aby si různé skupiny vzájemně konkurovaly v téže činnosti. Široké revoluční hnutí má za úkol budovat jednotnou protisystémovou frontu, ne se zaplétat do vnitřního soupeření na základě nějaké pomýlené liberální doktríny o „volném trhu politických idejí“, který jako zázrakem vyřeší naše problémy, pokud se všichni budou chovat jako nekoordinovaní anarchisté. V tomto směru švédské hnutí v posledních letech žalostně selhalo – s bolestnými následky pro nás všechny.

Coby organizovaný jednotlivec politický voják chápe nutnost přistoupit čas od času ke **kompromisu**. Jako součást organizace ne vždy dostanete přesně to, co chcete – a taky nemusíte zbožňovat úplně každého, kdo se k ní počítá. Pokud se vám něco nelíbí, snažte se problém vyřešit s ohledem **na dlouhodobější důsledky**. Ne všechny problémy lze ale vyřešit jedním rozhodným řezem. Proto se politický voják nespokojí s pouhou kritikou, ale je-li to alespoň trochu možné, bere na sebe odpovědnost za řešení odhaleného problému.

Nevyhýbat se osobní zodpovědnosti, a to i u náročnějších nebo méně příjemných úkolů, se postupně stává stále důležitější povinností každého politického vojáka. Silné hnutí spočívá na mnoha schopných jednotlivcích, kteří sami sebe i všechno ostatní organizují ve prospěch

věci. Silné hnutí se neobjeví jen tak samo od sebe, když si spousta lidí nahodile bude dělat, co se jim zamane – nebo pohůnkovat ostatní.

Protože je součástí organizace – ať už formálně nebo jako součást širšího hnutí – chová se politický voják ke svým druhům přátelsky. Kromě bezvýhradně solidarity s těmi, kdo se stanou obětí represe systémových složek, to znamená také dělit se o své dovednosti a znalosti. Díky svým zkušenostem má takový člověk hodně co nabídnout, čímž se podílí na nenahraditelně důležité výchově nových politických vojáků. Politický voják se tak vždy obklopuje cílevědomými a nadanými druhy, který své zkušenosti a vědomosti může předat.

Proces výchovy nových politických vojáků zpravidla bývá časově náročný, takže člověk musí zůstat politicky aktivní a organizovaný dostatečně dlouho na to, aby získal a osvojil velkou dávku potřebných zkušeností. Přílišná fluktuace členské základny s častými náhlými, předčasnými odchody může být značně problematická, jelikož nedochází k nabytí politické dospělosti. Politický voják pracuje s vědomím dlouhodobé perspektivy i závazku organizaci, která ho utvářela.

Hnutí politických vojáků, kteří s kombinací fanatismu a racionality stojí v první řadě našeho boje, taková je cesta kupředu k vítězství. Je ale na tobě, čtenáři těchto řádek, aby ses stal jedním z těchto vojáků v politické armádě svého lidu!

Budoucnost totiž stále ještě spočívá v našich rukou.

Esej Martina Saxlinda *Political Soldiers* na stránkách Nordic Resistance Movement 17. července 2020.